

Al-Anon-møde på Gran Canaria med udsigt til Atlanterhavet

Hvis man går i ferie- eller immigrationstanker og ikke vil undvære sine Al-Anon-møder, kan Gran Canaria måske være svaret. Og ikke mindst, hvis man er en sucker for møder med god udsigt.

"Kirken ligger lige ud til Atlanterhavet med udsigt til vandet fra de to af siderne i lokalet," lyder det fra den fastboende og næsten faste mødeleder, som fortsætter: "Mødelokalet er kirkens eget samlings- og mødelokale på 1. sal ud mod vejen, og de har sat et fint skab op til os. Kirkesal, køkken, bibliotek og cafeteria ligger nedenunder."

Flere faste medlemmer

Hun fortæller, at mødeantallet svinger en del, men forklarer, at i takt med, at der er kommet flere fastboende skandinaver til øen, er der også kommet flere faste mødedeltagere. Blandt andet har gruppen nogle vintergæster, som hvert år slår et par måneders smut forbi Gran Canaria.

"En af de faste, som startede sidste vinter, har påtaget sig sekretær- og kasserer-jobbet. Det er en stor fordel for mig, og det er første gang, nogen er kommet så langt, at de har påtaget sig et par af mødets praktiske ting," siger mødelederen og pointerer:

"I forhold til det med den store udskiftning, kan det let komme til at lyde som en dårlig gruppe. Men sådan er det altså ikke. Det kan naturligvis være hårdt, når de, der har gennemgået de tolv Trin og er klar til at give programmet videre, skal rejse hjem. Vi, der har været i Gran Canaria-gruppen sammen, har dog et særligt bånd, og det er smadder rart at bevare kontakten med sine al-anon-venner og følge dem videre frem, selv om de altså skal rejse herfra."

Ikke det eneste møde

Hvis man som Gran Canaria-al-anoner har brug for en smule luftforandring og vil prøve andre møder end det dansk-norske af slagsen, kan der diskues op med et finsk møde.

"Vi var et par stykker, som forsøgte os i den finske gruppe. Jeg havde fået at vide, at der var tre AA-grupper i Templo Ecumenico, en engelsk, en tysk og en finsk, men kun én Al-Anon-gruppe. Jeg tænkte, at hvis de var sammen, måtte de være engelsktalende og tog derned. Og så talte de KUN finsk. Til slut var der dog en, som kunne tale lidt spansk, som jeg fik snakket en smule med, men så heldig var min norske veninde ikke, da hun slet ikke taler spansk. Hun er en gammel, garvet al-anoner, som kommer herved om vinteren. De havde for syv eller otte år siden bestilt ni ugers ferie herved, men efter en uge magtede hun ikke at undvære Al-Anon, og efter skuffelsen i den finske gruppe, sagde hun til sin Højere Magt: "Kan Du se... jeg kan ikke klare det. Skal jeg rejse hjem igen? Vis mig, hvad jeg skal gøre." Samme aften kom hendes mand hjem og sagde: "Ved du hvad... der er en dansk-norsk gruppe i Arguineguin?", og så begyndte hun at komme hos os. Den slags giver virkelig varme og kræfter til at fortsætte," slutter mødelederen.